

شعری از احمد شاملو

به هوشنگ گلشیری

قناری گفت: - کره ما
کره قفس ها با میله های زرین و چینه دان چینی.
ماهی سرخ سفره هفت سین اش به محیطی تعبیر کرد
که هر بهار
متبلور می شود.

گر کس گفت: - سیاره من
سیاره بی هم تائی که در آن
مرگ
مائده می آفریند.
کوسه گفت: - زمین
سفره برکت خیز اقیانوس ها.

انسان سخنی نگفت
تنها او بود که جامه به تن داشت
و آستینش از اشک تر بود.

خرداد ۱۳۷۲